

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.771 van 21 juni 2001
in de zaak A. 68.161/XIV-3146.**

In zake : Nicolas TSACALAKIS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. VAN DAMME,
kantoor houdende te 1200 BRUSSEL,
Herbert Hooverlaan 120

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Justitie.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Nicolas TSACALAKIS, van Griekse nationaliteit, op 20 mei 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Justitie van 18 maart 1996 tot uitlevering van verzoeker aan de Verenigde Staten van Amerika;

Gelet op het arrest nr. 58.971 van 1 april 1996 waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 20 april 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 10 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 mei 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN die, loco Advocaten L. VAN DAMMEN en W. LENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat B. DERVEAUX, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Nicolas TSACALAKIS, van Griekse nationaliteit, geboren te Genk op 21 februari 1962, wordt op 11 mei 1995 onder aanhoudingsmandaat geplaatst naar aanleiding van een verzoek van 17 januari 1995 tot voorlopige aanhouding met het oog op uitlevering, uitgaande van de Ambassade van de Verenigde Staten van Amerika.

1.2. Op 20 juni 1995 worden aan de verzoekende partij twee bevelen tot aanhouding betekend van de arrondissementsrechtbank van de Verenigde Staten van Amerika, District Massachusetts, respectievelijk van 28 december 1994 en van 15 februari 1995 wegens inbreuken op de drugwetgeving, met name samenzwering en poging tot het invoeren van heroïne.

1.3. Deze aanhoudingsbevelen worden bij beschikkingen van de Raadkamer van Tongeren van 20 juni 1995 uitvoerbaar verklaard.

1.4. Het beroep van verzoeker van 20 juni 1995 tegen deze beschikkingen wordt bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen van 24 juli 1995 ongegrond verklaard.

1.5. Op 17 oktober 1995 verleent de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen een gunstig advies betreffende de uitlevering.

1.6. Op 18 maart 1996 beslist de Minister van Justitie tot uitlevering van de verzoekende partij :

"(...)

Gezien de brief van de Minister van Buitenlandse Zaken d.d. 16 juni 1995 en de daarbijgevoegde nota van de Amerikaanse Ambassade te Brussel waarbij de uitlevering wordt gevraagd van de Griekse onderdaan Nicolas TSACALAKIS, geboren te Genk op 21 februari 1962;

Gezien de daarbij overgelegde stukken waaronder :

- de aanklacht van 28 december 1994 door de Grand Jury bij het United States District Court of Massachusetts wegens invoer in de V.S. van heroïne in vereniging, in de periode van maart 1993 tot 22 oktober 1993, bij inbreuk op Titel 21 van het Wetboek van de V.S., Secties 952 (a) en 960 (b)(1)A, en allen bij inbreuk op Titel 21 van het Wetboek van de V.S., Sectie 963;

- het bevel tot aanhouding van 28 december 1994, verleend door het United States District Court of Massachusetts wegens voornoemd feit;

- de aanklacht van 15 februari 1995 door de Grand Jury bij het United States District Court of Massachusetts wegens :

- overname van het feit vermeld in de aanklacht van 28 december 1994

- poging tot invoer in de V.S. van een hoeveelheid heroïne, van een plaats buiten de V.S.(België en Nederland) naar de V.S. toe bij inbreuk op Titel 21 van het Wetboek van de V.S., Secties 952(a) en 960(b)(1)A, allen bij inbreuk op Titel 21 van het Wetboek van de V.S., Sectie 963

- verdeling van heroïne in België op 11 mei 1993, 27 september 1993 en 22 oktober 1993, met de bedoeling en wetende dat deze heroïne zou worden ingevoerd in de V.S., bij inbreuk op Titel 21 van het Wetboek van de V.S., Secties 959(a) en Titel 18 van het Wetboek van de V.S., Sectie 2;

- het bevel tot aanhouding van 15 februari 1995, uitgevaardigd door het United States District Court of Massachusetts wegens voornoemde feiten;

Gezien het gunstig advies uitgebracht door de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen op 17.10.1995;

Gelet op de uitleveringsovereenkomst gesloten op 26 oktober 1901 tussen het Koninkrijk België en de Verenigde Staten van Amerika en de Aanvullende Overeenkomsten tussen beide staten van 20 juni 1935 en van 14 november 1963;

Gelet ook op het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen, opgemaakt te New York op 30 maart 1961, gewijzigd bij Protocol, opgemaakt te Genève op 25 maart 1972 en goedgekeurd bij wet van 8 december 1983;

Gelet op de uitleveringswet van 15 maart 1874 gewijzigd bij wet van 31 juli 1985;

Overwegende dat de feiten van handel in verdovende middelen voorzien zijn door artikel 2, 21° van de Uitleveringsovereenkomst van 26 oktober 1901, zoals aangevuld op 14 november 1963 en dat de uitlevering voor poging tot drughandel voorzien is door artikel 2, 14° van voornoemde Overeenkomst;

Overwegende dat de feiten naar Belgisch recht te omschrijven zijn als invoer, of poging daartoe, handel en bezit van slaap- of verdovende middelen, waarbij de feiten daden zijn van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, en derhalve strafbaar zijn met dwangarbeid van 10 tot 15 jaar ingevolge de artikelen 1, 2bis, 4 en 6 van de wet van 24 februari 1921 en ingevolge de artikelen 1, 36°, 2, 11 en 28 van het K.B. van 31.12.1930, straf die evenwel verminderd wordt tot opsluiting in geval van poging en dit ingevolge de artikelen 51, 52 en 80 van het Strafwetboek; dat naar Amerikaans recht, de invoer zowel als de poging tot invoer van verdovende middelen strafbaar zijn gesteld met een gevangenisstraf van 10 jaar tot levenslang en dit ingevolge de bepalingen van Titel 18 sectie 2 en van Titel 21 sectie 952(a), 959(a), 960(b)(1)A en 963 van het Wetboek van de V.S.;

Overwegende dat de aan betrokkene ten laste gelegde feiten gepleegd werden te Newburysport, Boston en elders in het district of Massachusetts, alsook op Belgisch en Nederlands grondgebied in de loop van 1993;

Overwegende dat bijgevolg de verjaring van de strafvordering noch in België noch in de Verenigde Staten van Amerika is bereikt;

Overwegende bovendien dat artikel 36 2(a)(i) van het voormeld Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen van 30 maart 1961 bepaalt dat de in § 1 opgesomde feiten, indien deze in verschillende landen zijn begaan, als afzonderlijke strafbare feiten dienen te worden beschouwd;

Overwegende dat betrokkene bijgevolg zowel in België als in de Verenigde Staten vervolgd kan worden voor de gepleegde drugfeiten;

Overwegende dat de feiten geen politiek misdrijf of een daarmee samenhangend misdrijf uitmaken;

Overwegende dat niet is gebleken dat het verzoek tot uitlevering dat op een misdrijf van gemeen recht berust, is ingegeven om een persoon wegens zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit of zijn politieke overtuiging te vervolgen of te straffen;

Overwegende bijgevolg dat aan de voorwaarden en aan de formaliteiten inzake uitlevering voldaan is, zoals voorgeschreven door de wet van 15 maart 1874, gewijzigd bij wet van 31 juli 1985, en door de Verdragen gesloten met de verzoekende Staat;

Besluit

Enig artikel : de uitlevering van Nicolas TSACALAKIS wordt aan de Amerikaanse overheid toegestaan voor de feiten bedoeld met de aanvraag. (...).".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

"Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 36.2.a.iv van het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen opgemaakt te New York op 30 maart 1961, gewijzigd bij protocole opgemaakt te Genève op 25 maart 1972 en goedgekeurd bij wet van 8 december 1983, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat door de beslissing van uitlevering verzoeker vervolgd zal worden op het grondgebied van de Verenigde Staten van Amerika voor feiten grotendeels gepleegd in België;

Terwijl artikel 36.2.a.iv van het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen voorziet dat de vervolgingen dienen plaats te vinden op het grondgebied waar de misdrijven hebben plaatsgevonden of op het grondgebied waar betrokkene zich bevindt wanneer zijn uitlevering niet aanvaardbaar is volgens de bestaande wetgeving;

Zodat de verwerende partij de in het middel genoemde verdragsbepaling en beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden en machtsoverschrijding heeft gepleegd.";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"Artikel 36.2.2.a.l van het enkelvoudig verdrag inzake verdovende middelen bepaalt dat de handel in verdovende middelen als een afzonderlijk strafbaar feit dient te worden beschouwd indien het feit in verschillende landen werd gepleegd.

Het principe van het 'non bis in idem' vormt in drugzaken bijgevolg geen beletsel om de uitlevering toe te staan.";

2.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert :

"2.1. Tegenpartij stelt in haar memorie van antwoord dat het principe van het 'non bis in idem' geen beletsel zou vormen om de uitlevering toe te staan gelet op de inhoud van artikel 36.2.2.a.I (lees 36.2.a.i) van het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen.

- 2.2 a) Het principe 'non bis in idem' heeft echter betrekking op de vervolgingen en niet op de strafbaarheid van de feiten.
- b) Het is inderdaad zo dat overeenkomstig artikel 36 § 2.a.i van het Enkelvoudig Verdrag van New-York van 30 maart 1961 de in artikel 36 § 1 opgesomde strafbare feiten indien deze in verschillende landen werden gepleegd, als afzonderlijke strafbare feiten worden beschouwd. Dit betekent echter nog niet dat men in ieder land dient te vervolgen.
- c) Artikel 36 van het Enkelvoudig Verdrag van New-York van 30 maart 1961 regelt inderdaad ook op uitdrukkelijke wijze het probleem van de vervolgingen van deze feiten. Zo voorziet artikel 36 § 2 a.i van het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen uitdrukkelijk dat de vervolgingen dienen plaats te vinden op het grondgebied waar de misdrijven hebben plaatsgevonden (dit is in casu België) of op het grondgebied waar betrokkene zich bevindt wanneer zijn uitlevering niet aanvaardbaar is volgens de bestaande wetgeving (dit is België). Er dient trouwens opgemerkt te worden dat artikel 36 § 2.a.i van het Enkelvoudig Verdrag ook het principe non bis in idem voorziet (zie laatste zin).
- d) Artikel 36 van het Enkelvoudig Verdrag van New-York van 30 maart 1961 maakt verder uitdrukkelijk voorbehoud aangaande de toepassing van het nationaal rechtstelsel. Artikel 36 voorziet de inachtneming van de beperkingen voorzien door de nationale wetgeving, de grondwet of het nationaal rechtstelsel. Deze nationale regels dienen eerst toegepast te worden vooraleer men eventueel artikel 36.2.a.i kan inroepen, (indien niet strijdig met het Belgisch systeem). En het is inderdaad zo dat de nationale regels duidelijk voorzien dat betrokken feiten in België dienen vervolgd te worden (deze punten worden behandeld in het tweede, vierde, zesde, zevende en tiende

middel, over de schending van de Belgische nationale regels).

- e) Artikel 36 § 3 en artikel 36 § 4 van het Enkelvoudig verdrag voorzien uitdrukkelijk dat de bestaande nationale rechtsregels zowel aangaande rechtsbevoegdheid dan vervolging en bestraffing dienen toegepast te worden.

Het door de Minister van Justitie ingeroepen artikel 36 § 2.a.i is maar suppletief en kan maar ingeroepen worden indien er geen contradictie bestaat met de nationale regels aangaande rechtsbevoegdheid en vervolging. Voor wat betreft de feiten is het zo dat alle belangrijke feiten met een strafrechtelijk karakter in België hebben plaatsgevonden. Dit is kenmerkend in dit dossier. In werkelijkheid gebeurden er geen strafbare feiten in Amerika zodanig dat artikel 36 § 2.a.i niet van toepassing kan zijn. Verder is het ook zo dat wat er in Amerika gebeurde niet onder de in de paragraaf 1 opgesomde strafbare feiten valt. In Amerika heeft er geen verbouw, productie, vervaardiging, extractie, bereiding, geen bezit, aanbod, aanbod tot verkoop voor distributie, aankoop, verkoop of levering, makkelarij, verzending of verzending in doorvoer, vervoer in- of uitvoer plaatsgehad. Er kwam alleen maar een verzoek tot aankoop geformuleerd door de agenten van D.E.A. In ieder geval zijn de feiten gepleegd in Amerika niet ernstig (de ernst van de feiten is een criterium voorzien bij artikel 36.2.a.v. en artikel 36.2.b.iv.).

- f) Door de uitlevering toe te staan zal in casu de uitvoerende macht een zaak onttrekken die onder de bevoegdheid valt van de rechterlijke macht.”;

2.1.4. Overwegende dat artikel 36, § 2, van het Enkelvoudig Verdrag van 30 maart 1961 inzake verdovende middelen, opgemaakt te New York, goedgekeurd bij wet van 20 augustus 1969, onder meer het volgende bepaalt :

“Met inachtneming van de beperkingen, een Partij door haar grondwet, haar rechtsstelsel en nationale wetgeving opgelegd, worden :

a) i. de in § 1 opgesomde strafbare feiten, indien deze in verschillende landen zijn begaan als afzonderlijke strafbare feiten beschouwd;

ii. opzettelijke deelneming aan, samenspanning tot het plegen van en pogingen tot het plegen van elk dezer strafbare feiten, alsmede opzettelijk gepleegde voorbereidende handelingen en financiële manipulaties in verband met de in dit artikel bedoelde feiten, als strafbare feiten krachtens § 1 beschouwd;
(...)

iv. ernstige door eigen onderdanen of door vreemdelingen begane strafbare feiten als hierboven bedoeld, vervolgd door de Partij op wier gebied de dader wordt aangetroffen, indien uitlevering niet aanvaardbaar is overeenkomstig de wet van de Partij waaraan een desbetreffend verzoek is gericht en indien zulk een dader niet reeds is vervolgd en berecht";

dat krachtens artikel 36, § 1, a) van voormeld verdrag als strafbare feiten worden beschouwd :

"de verbouw, produktie, vervaardiging, extractie, bereiding, het bezit, aanbod, aanbod tot verkoop, de distributie, aankoop, verkoop, levering, op welke voorwaarde ook, makelaardij, verzending, verzending in doorvoer, het vervoer en de in- en uitvoer van verdovende middelen in strijd met de bepalingen van dit Verdrag, alsmede elke andere handeling die naar de mening van die Partij is (in) strijd is met de bepalingen van dit Verdrag (...) indien zij opzettelijk worden begaan";

dat de bestreden beslissing besluit tot de uitlevering van betrokkene naar aanleiding van twee bevelen tot aanhouding, respectievelijk van 28 december 1994 en 15 februari 1995, verleend door het United States District Court of Massachusetts; dat het bevel tot aanhouding van 28 december 1994 werd verleend wegens invoer in de Verenigde Staten van heroïne in vereniging, in de periode van maart 1993 tot 22 oktober 1993; dat het tweede bevel van 15 februari 1995 werd verleend wegens bovenvermeld feit, wegens poging tot invoer in de Verenigde Staten van een hoeveelheid heroïne, van een plaats buiten de Verenigde Staten (België en Nederland) naar de Verenigde Staten toe en wegens verdeling van

heroïne in België op 11 mei 1993, 27 september 1993 en 22 oktober 1993, met de bedoeling en wetende dat deze heroïne zou worden ingevoerd in de Verenigde Staten; dat de in de aanhoudingsbevelen ten laste gelegde feiten, feiten of pogingen tot of deelneming aan het plegen van feiten zijn, zoals bedoeld in § 1 van artikel 36 van bovenvernoemd verdrag; dat de bestreden beslissing vaststelt dat deze feiten gepleegd werden te Newburyport, Boston en elders in het district of Massachusetts, alsook op Belgisch en Nederlands grondgebied; dat, aangezien de feiten zich enkel op het Belgisch grondgebied voordeden, zij luidens artikel 36, 2, a), i van voormeld verdrag, als afzonderlijk strafbare feiten niet worden beschouwd; dat bijgevolg de door verzoeker gepleegde feiten zowel in België als in de Verenigde Staten tot vervolging aanleiding kunnen geven; dat de door verzoeker gepleegde feiten redelijkerwijze als "ernstige door eigen onderdanen of door vreemdelingen begane strafbare feiten als hierboven bedoeld" in de zin van artikel 36, 2, a), iv. van bovengenoemd verdrag kunnen beschouwd worden; dat krachtens dit artikel de feiten op het grondgebied van de Verenigde Staten gepleegd, dienen vervolgd te worden door de Verenigde Staten ("de Partij op wier gebied het strafbare feit werd begaan") of, indien de uitlevering niet aanvaardbaar is overeenkomstig de Belgische wet, door België ("de Partij op wier gebied de dader wordt aangetroffen"); dat de verzoekende partij in het middel geen argumenten aanbrengt om aan te tonen dat de uitlevering niet aanvaardbaar is overeenkomstig de Belgische wetgeving; dat het bestreden besluit dat beslist tot uitlevering aan de Verenigde Staten op grond van bovenvermelde feiten derhalve de aangehaalde bepalingen van het Enkelvoudig Verdrag van 30 maart 1961

inzake verdovende middelen niet schendt; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikels 10, 11, 13 en 191 van de gecoördineerde Grondwet, van artikel 6 (van het) EVRM, (de) van artikel(en) 9 en 14 van het internationaal Verdrag Burgerrechten, van artikel 3 van het strafwetboek, van artikel 3 van de uitleveringswet van 15 maart 1974, van artikel 14 (van het) EVRM, van (de) artikelen 14, 26 en 27 van het internationaal Verdrag Burgerrechten, en uit de machtsoverschrijding;

Doordat verzoeker, hangende een strafprocedure vóór de Belgische rechtsmachten, door middel van de bestreden beslissing voor feiten gepleegd op het Belgisch grondgebied en tegen zijn wil wordt afgetrokken van de Belgische rechter waar hij op dit ogenblik een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak ondergaat binnen een redelijke termijn;

en doordat verzoeker vervolgd dreigt te worden voor een rechter van de Verenigde Staten van Amerika waar naar alle waarschijnlijkheid niet eenzelfde opvatting over de politionele provocatie wordt gehanteerd als door de Belgische behandelende rechtsmachten (tot op heden de Kamer van inbeschuldigingstelling te Luik) in de betrokken zaken is geschied;

en doordat verzoeker aldus gediscrimineerd wordt doordat zijn positie ingevolge de uitlevering zeer ernstig nadelig wordt beïnvloed, vermits verzoeker voor de Belgische rechtsmachten naar alle waarschijnlijkheid zal worden vrijgesproken op grond van politionele provocatie, terwijl hij voor de Amerikaanse rechtsmachten dreigt veroordeeld te worden;

Terwijl niemand tegen zijn wil kan worden afgetrokken van de rechter die de wet hem toekent;

en terwijl verzoeker recht heeft op een eerlijk proces, wat hij, eens uitgeleverd aan de Amerikaanse Overheid, dreigt niet te zullen krijgen;

en terwijl verzoeker het recht heeft op het genot van de rechten en vrijheden van het EVRM en de Internationale Verdragen, zonder onderscheid op welke grond ook;

Zodat de verwerende partij de in het middel genoemde verdragsbepalingen en beginselen van

behoorlijk bestuur heeft geschonden en
machtsoverschrijding heeft gepleegd.

Toelichting

Verzoeker stelt dat de Belgische Regering rekening dient te houden met de omstandigheid dat verzoeker voor dezelfde feiten het voorwerp uitmaakt van een nog hangend strafonderzoek in België.

Verzoeker stelt dat deze feiten, met uitzondering van eventuele voorbereidende handeling die niet strafbaar zijn onder Belgisch recht niet gepleegd werden in de Verenigde Staten maar in België.

Zelfs indien er geen procedure over dezelfde feiten hangende was, is de uitlevering strijdig met de Wet. Artikel 13 van de Grondwet bepaalt dat 'Niemand kan tegen zijn wil worden afgetrokken van de rechter die de Wet hem toekent'.

De natuurlijke rechter is die van de plaats van het misdrijf. Artikel 3 SW bepaalt : 'Het misdrijf op het grondgebied van het Rijk door Belgen of door Vreemdelingen gepleegd, wordt gestraft overeenkomstig de bepalingen van de Belgische wetten'.

Verzoeker is van oordeel dat de misdrijven waarvoor de uitlevering gevraagd wordt, gepleegd zijn in België, dat de Belgische rechter, de natuurlijke rechter is degene die de wet hem toekent en dat het feit dat de Belgische Rechtbanken vooralsnog niet zijn overgegaan tot vervolging omwille van de weerhouden provocatie hieraan geen afbreuk doet. Verzoeker heeft de lange uitleveringsprocedure gekozen en dus geenszins afstand gedaan van zijn recht te worden berecht door zijn natuurlijke rechter.

Zo heeft het Hof van Cassatie gesteld in zijn arrest van 7 maart 1955 dat 'lorsque l'acte principal d'une infraction a été perpétré sur le territoire du Royaume, les actes de participation exécutés à l'étranger sont censés avoir été commis en Belgique et que l'étranger qui participe à une infraction commise en Belgique est justiciable des tribunaux belges, par application de l'article 3 du Code pénal et non de l'article 11 de la loi du 11 avril 1878 contenant le titre préliminaire du Code de procédure pénale'.

De substantiële feiten zijn in België gepleegd, zijnde de levering van de stalen, de contacten met de pseudo-kopers (politiemensen) evenals de provocatie. In de Verenigde Staten wanneer Verzoeker door een informant van de DEA uitgelokt werd, werd er enkel gepraat en geld getoond door de DEA Agenten, hetgeen niet strafbaar is naar Belgisch recht doch hoogstens als accessorium kan worden aanzien bij één in België gepleegd misdrijf.

Daarenboven indien het feit waarvoor de uitlevering wordt gevraagd, onder de bevoegdheid zou vallen van de rechter van de verzoekende staat, doch ook onder die van de aangezochte staat, kan deze laatste het verzoek in ieder geval afwijzen.

De internationale gewoonte stelt als principe dat de staat zijn eigen rechtsonderhorigen niet uitlevert. Immers, wanneer het misdrijf op het grondgebied van de aangezochte staat werd gepleegd, komt de uitlevering in strijd met de hoofdzakelijke bevoegdheid die hij ten opzichte van dergelijk misdrijf voor zich opeist.

Deze argumentering vindt haar grondslag in artikel 3 van het Strafwetboek. Dit artikel bepaalt immers dat het misdrijf, op het grondgebied van het Rijk door Belgen of door Vreemdelingen gepleegd, wordt gestraft overeenkomstig de bepalingen van de Belgische wetten (zie ook VANHALEWIJN, J., op.cit 80).

Het staat bijgevolg zonder twijfel vast na inachtnaam van de feiten dat Verzoeker enkel en alleen in België kan worden berecht. Er anders over oordelen zou afbreuk doen aan de soevereiniteit van de Belgische Staat, die de bevoegdheid heeft de straffen uit te vaardigen en toe te passen op zijn grondgebied voor de misdrijven erop gepleegd zonder inmening van derde staten.”;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

“Verzoeker brengt geen enkel element aan waaruit zou blijken, laat staan bewezen worden dat hij in de Verenigde Staten van Amerika niet een eerlijk en openbaar proces zou kunnen genieten binnen een redelijke termijn; verzoeker bewijst evenmin dat de politionele provocatie, zo deze bewezen zou zijn, door de Amerikaanse rechter anders zou worden beoordeeld dan de Belgische rechter en in ieder geval met miskenning van de aangehaalde regels.

Bij de opstelling van deze memorie van antwoord, is het Belgisch gerechtelijk onderzoek nog niet afgesloten of gaf het nog geen aanleiding tot een vervolging ter zitting.

Een eventuele veroordeling of vrijspraak van verzoeker in België wegens de drugfeiten gepleegd op Belgisch grondgebied, betekent niet dat verzoeker niet meer in de Verenigde Staten van Amerika zou kunnen vervolgd worden voor drugfeiten gepleegd op Amerikaans grondgebied. Art. 36.2.a.i van het (van het) enkelvoudig verdrag inzake verdovende middelen

bepaalt dat de in § 1 opgesomde feiten, indien deze in verschillende landen zijn begaan, als afzonderlijke feiten dienen te worden beschouwd.”;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert :

“Het tweede middel alsook het vierde, zesde en tiende, verwijzen naar de Belgische regels en het Belgisch rechtstelsel die conform artikel 36 eerst dienen toegepast en nageleefd te worden.

In tegenstelling met wat de verwerende partij stelt zijn er op dit moment vervolgingen ingesteld tegen verzoeker vóór de Correctionele of strafrechtelijke Rechtbanken te Luik voor de feiten (weliswaar soms anders gekwalificeerd) waarvoor de uitlevering toegestaan werd.

Deze procedure is steeds hangende vóór de Belgische gerechten.

Het tweede middel heeft dus betrekking op de nationale regels die door de Minister van Justitie dienden nageleefd te worden vooraleer hij toepassing kon maken van artikel 36 § 2.a.i van het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen. Door de uitlevering toe te staan komt hij duidelijk tussen in een materie die onder de bevoegdheid valt van de rechtsmachten en gaat hij een zaak onttrekken aan de rechterlijke macht.

Verder is het zo dat inderdaad de gerechtelijke zaak alsook de feiten waarvoor de uitlevering wordt gevraagd gekenmerkt worden door provocatie. De regels aangaande provocatie liggen totaal anders in België dan in Amerika waar provocatie onder bijna alle vormen wordt toegestaan terwijl ze in België alleen maar van toepassing kan zijn onder bepaalde voorwaarden. Die voorwaarden werden in België echter blijkbaar niet nageleefd gezien de K.I. van Luik verzoeker reeds op vrije benen had gesteld.

Verwerende partij stelt verder dat een eventuele veroordeling of vrijspraak van verzoeker in België wegens drugsfeiten gepleegd op Belgisch grondgebied niet betekent dat verzoeker niet meer in de Verenigde Staten van Amerika zou kunnen vervolgd worden voor drugsfeiten gepleegd op Amerikaans grondgebied en verwerende partij verwijst weeral naar artikel 36.2.a.i van het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen. Nogmaals wenst verzoeker aan te tonen dat er geen drugsfeiten gepleegd werden op Amerikaans grondgebied waar er alleen maar gepraat werd op verzoek van de undercover agents. Wel hebben deze agents zoals blijkt uit het gerechtelijk dossier alle middelen aangewend opdat er één

materieel feit van levering of betaling in Amerika zou plaatsgevonden hebben. Verzoeker is hier nooit op ingegaan.”;

2.2.4. Overwegende dat artikel 13 van de Belgische Grondwet bepaalt : “Niemand kan tegen zijn wil worden afgetrokken van de rechter die de wet hem toekent”; dat artikel 3 van het Strafwetboek bepaalt : “Het misdrijf, op het grondgebied van het Rijk door Belgen of door vreemdelingen gepleegd, wordt gestraft overeenkomstig de bepalingen van de Belgische wetten”; dat uit bewijsstuk 1 ter ondersteuning van het verzoek tot uitlevering van de Verenigde Staten blijkt dat de verzoekende partij in maart, mei en juni 1993 op Amerikaans grondgebied (Newburyport, Boston en elders in het district of Massachusetts) verscheidene persoonlijke contacten met de “kopers” had, waarbij gedetailleerde afspraken omtrent de verkoop en invoer van heroïne gemaakt werden met de levering door de verzoekende partij van drugs bestemd voor de Verenigde Staten tot gevolg; dat de bestreden beslissing derhalve terecht vaststelt dat de aan betrokkene ten laste gelegde feiten gepleegd werden te Newburyport, Boston en elders in het district of Massachusetts, alsook op Belgisch en Nederlands grondgebied; dat de verzoekende partij moeilijk staande kan houden dat er zich enkel “voorbereidende handelingen” en geen strafbare feiten op Amerikaans grondgebied voordeden, nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in de Verenigde Staten niet enkel overging tot een aanbod tot verkoop van heroïne, maar tevens tot het maken van de nodige afspraken voor de levering en de invoer van drugs; dat aangezien de ten laste gelegde feiten, feiten zijn of pogingen tot of deelneming aan het plegen van feiten zoals opgesomd in artikel 36, § 1, a) van het Enkelvoudig Verdrag van 30 maart 1961, de

bestreden beslissing verwijzend naar artikel 36, § 2, a), i van voornoemd verdrag kon stellen dat betrokkene bijgevolg zowel in België als in de Verenigde Staten vervolgd kan worden voor de gepleegde strafbare feiten;